

§ 5.

Det paaligger Amtsforvalterne i de almindelige Skatteterminer efter Finantsminstrens nærmere Bestemmelse at indfinde sig paa bekvemme Steder i deres Embedskreds visse forud bestemte Dage nærmest muligt Betalingstidens Udlob, for at modtage og kvittere for Beboernes Skatter. Paa disse Rejser faa de deres Rejsedgifter dækkede samt Dagpenge 8 Kr. daglig.

§ 6.

For Amtsforvalteren for Kjøbenhavns Amtstuedistrikt kunne Procenterne for Skovauktioner ikke overstige 3,000 Kr. aarlig. Tøvrigt bliver nærværende Lov uden Indflydelse paa de Indtægter, der hidrøre fra særlige Forretninger, som ere henlagte til Amtsforvalterembederne, saasom Oppebørsel af Brandhjælp penge, Inkassationer ved Skovauktioner, Domæneforretninger og deslige.

§ 7.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Oktober 1882.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforflag.

Ovenstaaende i Henhold til Bestemmelsen i § 6 i Lov om Amtsforvalternes Lønning af 2den Juli 1870 fremsatte Lovforflag er i det væsentlige overensstemmende med de i Rigsdagssamlingerne 1879—80 og 1880—81 fremsatte Forflag, hvis Behandling imidlertid ikke tilendebragtes af Rigsdagen. Forflaget gaar ligesom det i sidste Samling fremsatte ud fra den nu bestaaende Ordning med den Modifikation, at der som Følge af en Omordning af Amtstueforholdene i det sydlige Jylland er foreslaaet Oprettelsen af en ny Amtstue i Kolding istedetfor den hidtilværende Oppebørselsstue sammesteds; i nærværende Lovforflag er der derhos foreslaaet forskellige Forandringer ved Frederiksborg Amtsforvalterembede, naar Vakance i dette indtræder.

Det er ved Udarbejdelsen af nærværende Lovforflag ikke ladet ude af Betragtning, at gjentagne Gange Amtstuer ere blevne nedlagte i Tilfælde, hvor der var mer end en Amtstue i en Amtskraadsreds. Naar man imidlertid har fundet det rettest ikke at gaa videre paa denne Bane, da er det, fordi Meningen om Oensigtsmæssigheden heraf efterhaanden turde være noget rokket, idet dels Oprettelsen af Amtstuefilialer i de nedlagte Amtstuers Sted ikke bringer Befolkningen de

samme Fordele som en egentlig Amtstue, dels den Besparelse, som denne Ordning antoges at ville medføre, i Virkeligheden har vist sig temmelig illusorisk. Hertil kommer, at Administrationen fremdeles som hidtil ikke kan anse Statens Lærv for at være tilstrækkelig betrygget ved den hidtil brugte Fremgangsmaade. Man skal i saa Henseende gjentage, hvad ofte tidligere er fremført, at det er klart, at Amtsforvalterne for de sammenlagte Amtstuer, hvis Skattekonti stige med Tusinder, og hvis Forretninger i det Hele stige i Forhold hertil, maa tabe i Oversigt over deres Embedsvirksomhed og mere og mere betro i deres Personales Hænder Forretninger, som de selv tidligere have udført og helst selv burde udføre, samt nødes til idetmindste for en stor Del at overlade Kassen til deres Personale, hvorved baade de og Staten udsættes for Tab. Selve Amtstuefilialinstitutionen maa derhos allerede paa Grund af den ringe Kavation, der efter Bederslaget kan afkræves Bestyrerne, og som ikke staar i noget rimeligt Forhold til de Oppebørsler, de kunne have under Hænder, erkjendes at medføre Risiko for Statskassen. Vel er det paalagt Filialbestyrerne hver 8de Dag at indsende deres Behovsninger til vedkommende Amtstuer; men foruden at den mellem-